Beklenen Tren

— *MüslimeUguz* · 23 Mayıs 2009

Hergün tren garındadır Vuslat Amca. Ne bekler, niçin bekler? Ama aynı saatte,aynı bankta oturur. Gözü yollardadır. Gar görevlileri alışmıştır Ona. Geç kalmaz, dakiktir. O olmadan tren garı bir gariptir, yarımdır, eksiktir sanki.
Çekmiştir lacileri,başında kasketi, gran tuvalet,bakımlı.Bir İstanbul beyefendisidir.Herkesle selamlaşır, gülümseyişiyle yüzündeki her çizgi de Onunla beraber gülümser.Vardır bir beklediği.Ama kimse soramaz Vuslat Amcaya.Cesaret edemezler,sorduklarında kırılmasından korkarlar.İşte bu yüzden,kimse bilmez neden?Niçin? Ve kimi beklediğini.
Gar bekçisi olarak bu kasabaya geldiğimde önce Onu fark etmiştim.Meraklanmış,ama soramamıştım.Sonraları alıştım Onun varlığına.Ara sıra sohbet ederiz ayaküstü.Kültürlüdür,güzel bir Türkçeye sahiptir.Ağzından bal damlar.Bazen O konuşurken öylece dikilir kalırım önünde.
Sonunda:
- Hadi evlat işinin başına sözleriyle kendime gelirim.Orada ne kadar kalırım,ya da O ne kadar zamandır konuşur farkına bile varmam.
Ama tatlıdır Vuslat Amca.Sohbetleri de öyle.
Konuşur konuşmasına da,bir bu bekleyişi açıklamaz.Bu gizem tüm gar çalışanları ile beraber beni de büyülemiştir.Beni de çeker bu sır,öğrenmek isterim için için.Ama bir yandan da bu büyüyü bozmaktan korkarım.
Nere de oturur,evli midir?Çoluk çocuk,torun torba var mı?Çalışır mı?Ya da emekli mi?
Sormadım, sormayacağımda.Fakat bu meraka daha ne kadar dayanırım bilmiyorum.
Hep bekliyorum.Birileri benden önce davransa da sorsa.Merak işte.İnsan boş durdukça,Vuslat Amca da gözünün önünde bankta beklerken,bu soru beynimi bir kurt gibi kemiriyor.
Bugün kararlıyım.Cesaretimi toplayıp,konuşacağım.
Gara sabah erkenden geldim.Kendi kendime cümleler kurup durdum.
- Yahu Vuslat Amca...
Yok olmaz.Yahu diye söze başlanır mı?
- Bir beklediğiniz mi var?
Bu da soru mu şimdi.Elbette bir beklediği var ki,hergün burda.
- Ben şeyi merak ettim.
Neyi merak ettin diye mi soracak adamcağız sana.
O`da bal gibi biliyor.Herkes O`na soru dolu gözlerle bakarkan,bu kadar insanın neyi merak ettiğini anlamıştır.
- Sizi kırmak istemem ama...
Madem kırmak istemiyorsun,o zaman niye konuşuyorsun be adam.Sana mı düştü.Bırak bir başkası sorsun.
Öğleye kadar peronlar arasında dolandım durdum.Kendi kendime konuştuğumu görenler,garip garip

bakmaya başladılar.
Öğle yemeğinde,sefer tasını açıp,hanımın koyduğu dolmaları çiğnerken lokmalar bir türlü gırtlağımdan aşağı inmedi.Ağzımda büyüdükçe büyüdü.Vazgeçtim,kapattım tasın kapağını.Masanın çekmecesine koydum.
O sırada uzaktan Vuslat Amca göründü.Saat 14.30 olmalı.Kolumdaki saate baktım 14.30. Akreple yelkovanın ezeli kovalamacası anlık buluşmalarla devam ediyor.
Vuslat Amca hergünkü bankına oturdu.Bekçi kulübesinden dışarı çıktım.Elimin baş parmaklarını kemerime takıp,ayak ucumda birkaç kere yaylandım.Aklım sıra kendi kendimi oyalıyorum.Birkaç adım gidip geri döndüm.Sonra kararlı bir şekilde yürüyüp önünde durdum.
Başını kaldırıp yüzüme baktı.Gözlerinde muzip pırıltılar uçuşuyordu.
Kararlılığım uçup gitmişti.Tereddütle üst dudağımı çiğnedim.Kasketimi geri ittim,sonra düzelttim.Elimi nereye koyacağımı şaşırdım.Belime koydum olmadı.Cebime koydum saygısızlık gibi geldi.Sonunda iki elimi arkama sakladım.
Vuslat Amca,benim önünde kazık gibi dikildiğimi farketmemiş gibi,gözünü tren raylarına çevirdi.Söze girmek için birkaç kez öksürdüm.Meret kelimeler bir türlü dudaklarımdan dökülmüyor.Sabah benim hanım:
- Ne olacak bu oğlanın hali diye sorduğunda,bülbül gibi şakıyan dudaklarım şimdi iki kelimeyi bir araya getiremiyor.
- Hadi sor evlat.
- ...
Bön bön baktığıma eminim.Kendimi şaşkın bir kaza benzettim.
- Anlamadım,neyi?Dedim şaşkın şaşkın.
- O bir türlü sormayı beceremediğin soruyu sor dedi.
- Şey,ben,ben...birşey sormayacaktım ki,sadece nasılsınız diyecektim.
- Hadi evlat,soracaksan sor.Hergün bir merakla yanıma yanaştığını,sonra lafı evrip çevirdiğini anlamıyor muyum sanıyorsun.
Derin bir nefes alıp verdim.Pekala kendisi istemişti,soracaktım.
- Şey,Vuslat Amca,hergün burada kimi bekliyorsun?
Oh be nihayet sorup rahatlamıştım.
Vuslat Amca gülümsedi.Gülümserken dişleri gözüktü.İnci gibiydiler.
Sonra gözleri dalgınlaşıp buğulandı.Bir an o gözlerden yaş damlaları,çizgilerle dolu yanaklarından kaydı kayacak diye düşünürken,kelimeler ağır ağır dudaklarından döküldü.
- Şu tren varya,şu kara tren.Önce misketlerimi,uçurtmamı,pamuk şekerimi,topacımı aldı.Onlarla beraber çocukluğumu da bindirdim,yolcu ettim.
Sonra ilk aşkımı,ilk heyecanımı,gençliğimi gönderdim.
Eşimi,sırma saçlımı,çocuklarımı,tek katlı ev ve bir araba hayalimi de götürdü bu tren.
Bu güne kadar ne topacım,ne çocukluğum,ne gençliğim,ne de hayallerim geri geldi.
Bu tren benim akıp giden ömrüm.Aldıklarını hiçbir zaman geri getirmedi.
Şimdi beklediğimse, bir gün beni de alıp gitmesi.Dostu yalnızlık olan insan,pek de mutlu olmuyor

evlat.Bir bu yalnızlığı bindiremedim trene.Bir gün ben o trene binerken yalnızlığı bura da bırakacağım.İstese de istemese de benden ayrılacak.Hiç üzülmeden,bana el sallayışını izleyeceğim trenden.Vuslat`ta vuslata erecek birgün.
Sorduğuma soracağıma pişman olmuştum.Orada ne kadar öyle dikildim kaldım bilmiyorum.Trenin acı düdüğünü duyduğumda,anladım Vuslat Amca`nın gittiğini...?